

jeg nødt til at være enig med ham i — at den ønskede Ændring næppe kan ske uden en Lovforandring, og for at være saa hensynsfuld som muligt mod den ærede Minister sagde jeg ogsaa første Gang, jeg havde Ordet, at den nugældende Sundhedsvedtægt for Kjøbenhavn kan Ministeren ikke komme til at gøre om. Havde han personlig stadfæstet de nuværende Sundhedsvedtægter, kunde vi have øvet Kritik imod ham derfor, men det forudsætter jeg, han ikke har gjort, og vi kunne derfor ikke angribe ham personlig for dem. Jeg er altsaa enig i, at vi maa have en Lovforandring, og jeg haaber da, at Ministeriet og Rigsdagen ville kunne hjælpes ad om at faa en saadan Lovforandring, der kunde tilfredsstille Landboerne uden derfor at træde Købstæderne for nær.

Justitsministeren (Rump): Jeg kan aldeles bestemt modsige den ærede Ordfører (Busk). Vi forhandle ikke her i mindste Maade om Forholdet til Udlandet, om de Regler, som skulle gælde med Hensyn til Eksporten, med den har Justitsministeriet ikke noget at gøre. Vi forhandle her om de samvirkende danske Andelsvineslagteriernes Andragende, og hvad det gaar ud paa, omtales i de første 5—6 Linier, det er nemlig for at sige det kort, at faa en Forandring i Købstædernes Sundhedsvedtægter med Hensyn til Importen til Købstæderne. Andragendet omhandler aldeles ikke Eksporten til Udlandet, undtagen for saa vidt som den anføres som et Motiv til at tvinge Købstadbestyrelserne til at træffe andre Bestemmelser med Hensyn til Importen til Byerne, fordi det ellers kunde faa et skadeligt Udseende, over for Udlandet. Hvad der behøves af Kontrolbestemmelser i Forhold til Udlandet, er ordnet, det ligger ikke for i det, vi her forhandle; vi have her intet at gøre med Eksporten til Udlandet, jeg i hvert Fald ikke.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Indstilling under Nr. 10 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 213—14) vedtoges enstemmig med 69 Stemmer.

Derefter sattes Indstilling under Nr. 6 vedkommende *Justitsministeren* under Forhandling.

Ordføreren (Busk): Jeg skal snart blive færdig med Motiveringen af dette Andragende. Det er et Andragende fra Ejeren af en Vandkuranstalt i Aarhus, Mikkelsen. Han har faaet bevilget paa Finansloven 1895—96 et treaarigt Bidrag af 1,000 Kr. om Aaret, som han skulde benytte til Fripladser paa denne Vandkuranstalt, og han oplyser, som det findes anført i Betænkningen, hvorledes han har benyttet dette Tilskud. Nu kommer Manden, efter at denne treaarige Rate er udløben, med Andragende om et Statstilskud paa 1,500 Kr. aarlig til sin Vandkuranstalt. Naar Finansudvalget er gaaet med til at anbefale, at der tages Hensyn til dette Andragende fra Ministerens Side, er Grunden egentlig den, at vi have en Vandkuranstalt til her i Landet, nemlig den i Silkeborg, som vi ere komne til at støtte for en Del Aar siden og gentagne Gange have ydet Statstilskud. Da vi derefter ere begyndt at støtte ogsaa den i Aarhus, og da Manden vil anvende Understøttelsen til Fripladser, synes vi ikke, det vilde være billigt at nægte Anstalten i Aarhus Støtte, naar vi gik med til at forny Bevillingen for Silkeborg. Derfor tillade vi os fra Finansudvalgets Side at foreslaa dette Andragende henvist til Justitsministeren.

Justitsministeren (Rump): Der er et Moment ved den foreliggende Sag, som jeg mener opfordrer til at tage Sagen under nøje Overvejelse. Andrageren har faaet Understøttelse til sin Vandkuranstalt for 3 Aar en Gang, og han kommer nu igen med et Andragende for at faa den forlænget. Hvis denne Understøttelse bliver given paa ny, er dermed slaaet fast, at han kan vente at faa den flere Gange, og saa ere vi inde paa i Almindelighed at give Understøttelser til Vandkuranstalter, naturligvis naar der kan anføres noget til Støtte derfor. Men vi maa jo huske paa, at det ikke er vanskeligt at oprette Vandkuranstalter. De kunne oprettes de fleste Steder her i Landet, hvor man overhovedet har tilstrækkeligt Vand, og det er et Spørgsmaal, om det overhovedet er formaalstjenligt. Der har allerede været Spørgsmaal oppe om andre, der ogsaa kunde ønske et saadant Tilskud. Nu have vi ganske vist, som den ærede Ordfører nævnte, Anstalten i Silkeborg, som har faaet Tilskud gentagne Gange, men den er af en noget særlig Beskaffenhed; den fremtræder, om jeg saa maa sige, som en Vandkuranstalt for hele Landet, baade naar der ses hen